

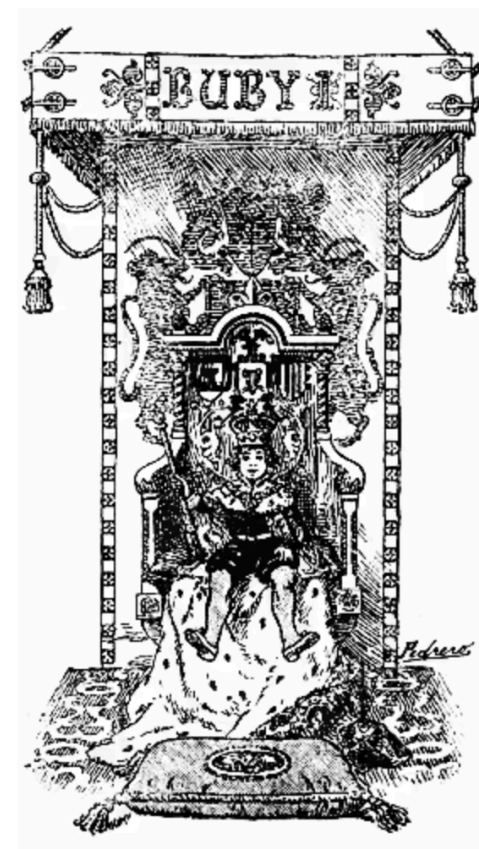
Ririro

Muis Perez, de tandenfee

Heel, heel lang geleden was er een koning, zijn naam was Buby. Hij stond bekend als een goede vriend van arme kinderen en een beschermer van muizen. Hij begon daarom een speelgoedfabriek voor de kinderen. Koning Buby verbood verder streng het gebruik van muizenvallen en vaardigde zeer strenge wetten uit om de jachtinstincten van katten binnen de grenzen van zelfverdediging te beperken. Waarom deed hij dit allemaal, vraag je je misschien af? Nu, het begon allemaal toen hij zijn eerste tand verloor...

Koning Buby begon op zesjarige leeftijd te regeren met de hulp van zijn moeder, die hem begeleidde en over hem waakte.

Koning Buby was echt een charmante koning. Toen ze, op galadagen, zijn gouden kroon opzetten en zijn geborduurde koninklijke mantel om deden, was het goud van zijn kroon niet helderder dan dat van zijn haar, noch de hermelijnen mantel zachter dan zijn haar en de huid van zijn wangen en handen. Hij zag eruit als een pop, die in plaats van op de open haard te worden geplaatst, zittend op de troon was geplaatst.

Nu gebeurde het op een dag dat bij de koning, terwijl hij wat soep at, één van zijn tanden begon te wiebelen. De hele rechtbank was gealarmeerd en de artsen arriveerden, de één na de ander. De zaak was ernstig, want alles wees erop dat het tijd was voor de koning om van tanden te wisselen.

De hele faculteit geneeskunde kwam in overleg bij elkaar en uiteindelijk werd afgesproken dat de wiebelende tand getrokken moest worden. De doktoren wilden hem chloroform geven, maar koning Buby was opgewekt en dapper, en hij probeerde het gevaar van "gezicht tot gezicht" het hoofd te bieden.

Dus bonden ze een streng rode zijde om zijn tand, en de oudste dokter begon met zoveel kracht en succes te trekken dat de tand wit, schoon en zo kostbaar als deze was, eruit sprong, als een parel zonder zetting.

Een bewaker pakte de tand op en stopte hem in een gouden mand en ging hem aan Hare Majesteit de Koningin overhandigen. Zij riep meteen de ministerraad bijeen om te bespreken wat ze met de tand moest doen.

Sommigen wilden de tand in goud laten zetten en het in de schatkist van de Kroon bewaren. Anderen stelden voor om het in het midden van een rijk juweel te plaatsen.

Maar de koningin besloot dat koning Buby een hoffelijke brief moest schrijven aan Muis Perez, de Tandefee, en diezelfde avond de tand onder zijn kussen moest leggen, zoals gebruikelijk is voor kinderen over de hele wereld. Dan zal Muis Perez, de Tandefee, namelijk de tand meenemen en in ruil daarvoor een prachtig geschenk achterlaten.

Koning Buby begon de brief te schrijven, wat best moeilijk was, maar het lukte hem uiteindelijk. Hij bevlekte alleen de vijf vingers van elke hand met inkt, maar ook het puntje van zijn neus, zijn linkeroor, een beetje van zijn kleding en zijn hele kanten slab van boven naar beneden, zaten onder de inkt....

Hij ging die avond eerder naar bed dan normaal en gaf opdracht om alle kroonluchters in de slaapkamer aan te steken. Heel netjes legde hij de brief met de tand erin onder zijn kussen en ging op zijn bed zitten, klaar om op Muis Perez te wachten, ook al moest hij tot het ochtendgloren wakker blijven.

Muis Perez was erg laat en de kleine koning vermaakte zich met nadenken over de toespraak die hij tegen de muis zou houden. Maar beetje bij beetje begonnen Buby's ogen dicht te vallen en toen sloot hij ze uiteindelijk helemaal, en zijn kleine lichaam gleed onder de dekens en zijn hoofd rustte op het kussen.

Plotseling voelde hij iets zachts langs zijn voorhoofd strijken. Hij schrok wakker, sprong op, geschrokken, en zag voor hem, staande op het kussen, een hele kleine Muis, met een

strohoed, gouden bril, ruwe canvas schoenen en een rode tas die over zijn rug hing.

Koning Buby keek hem heel bang aan. Toen Muis Perez hem wakker zag worden, zette hij zijn hoed af, boog zijn hoofd volgens de hofceremonie en wachtte tot Zijne Majesteit zou spreken.

Maar de koning zei niets, omdat hij plotseling vergat hoe hij moest spreken, en na er veel over nagedacht te hebben, slaagde hij er alleen in iets gekks te zeggen, namelijk: "Goedenacht...".

Waarop Muis Perez diep ontroerd reageerde: "Ik hoop dat je een geweldige nacht hebt gehad!"

De Muis vertelde hem ook over zijn familie. Zijn twee dochters, Adelaida en Elvira, en een tienerzoon, Adolfo, die een diplomatieke carrière nastreefde. Hij sprak weinig over zijn vrouw en slechts terloops, dus de koning dacht dat er misschien problemen tussen hen zouden zijn. Koning Buby luisterde stomverbaasd naar dit alles en stak af en toe zijn handje uit om Perez bij de staart te grijpen. Maar Muis Perez was snel en hij stak zijn staart naar de andere kant, spotte met de poging van het kind, zonder de Majesteit te minachten.

Het was al laat, en aangezien koning Buby er niet aan dacht hem weg te sturen, stelde Muis Perez vakkundig voor, zonder de etiquette te overtreden, dat hij diezelfde nacht naar Jacometrezo Straat, nummer 64, zou moeten gaan vanwege de tand van een andere zeer jonge jongen. Een arm ding, zijn naam was Gilito. Het was een ruwe weg en tot op zekere hoogte gevaarlijk, want er was kat met zeer kwade bedoelingen in de buurt, die ze Gaiferos noemden.

Koning Buby besloot hem op die expeditie te vergezellen en hij vroeg Muis Perez of dat kon.

De Muis dacht erover na en voelde aan zijn snorharen. De verantwoordelijkheid was erg groot, en hij moest ook bij zijn eigen huis

stoppen om het geschenk op te halen dat hij naar Gilito moest brengen in ruil voor zijn tand. Hierop antwoordde koning Buby dat hij vereerd zou zijn om een moment in zijn huis uit te rusten. Dus Muis Perez stemde ermee in om de koning mee te nemen.

Koning Buby sprong uit bed en begon zijn blouse aan te trekken. Maar Muis Perez sprong ineens op zijn schouder, en stak het puntje van zijn staart in de neus van de koning. De kleine Koning niesde heel hard en ineens veranderde hij in de schattigste en meest knuffelige muis die je maar kon bedenken. Hij blonk als goud en was glad als zijde, en hij had kleine groene ogen die fonkelden als twee smaragden.

Muis Perez nam hem bij de hand en nam hem mee door een gat dat onder het bed was, verborgen door het tapijt, en toen waren ze buiten op de weg.

Soms stopte de Tandefee bij een kruispunt om de grond te verkennen voordat hij verder ging. Dat alles maakte koning Buby een beetje nerveus. Maar hij herinnerde zich echter dat angst normaal is en dat je moedig moet zijn.

Al snel kwamen ze aan bij het huis waar de familie van Muis Perez woonde, onder het paviljoen van Carlos Prats.

Muis Perez stelde King Buby voor aan zijn familie. De jongedames waren huiswerk aan het maken en mevrouw Perez borduurde een mooie Griekse muts voor haar man. Ze zaten voor een open haard waarin een vuur van rozijnenstengels vrolijk brandde.

De thee werd geserveerd door Adelaida en Elvira, in mooie kopjes van bonen en daarna was er wat muziek. Adelaida zong enkele liedjes. Zij was niet erg knap, maar ze had zeer keurige manieren. Elvira daarentegen was levendig en mooi.

Adolfo kwam ook thuis, van de Club, waar hij, tot grote spijt van zijn ouders, tijd en geld verspilte aan poken met buitenlandse diplomaten. Door al die tijd met deze diplomaten door te brengen, was hij verwaand en vervreemd geworden, en hij had geen andere gespreksonderwerpen dan polo en tennis.

Koning Buby zou daar graag de hele avond gebleven zijn, maar Muis Perez zei hem dat het tijd was om te vertrekken zodat ze de arme jongen zijn geschenk konden brengen.

Toen ze naar buiten stapten, werden ze vergezeld door een groot peloton stevige muizen met wapens. Muis Perez bekende dat hij voor wat beveiliging had gezorgd om de kleine koning te beschermen tegen de grote kat.

Plotseling zag koning Buby dat de hele voorhoede door een smal gat verdween.

Het moment van gevaar was aangebroken en Muis Perez, stak langzaam, terwijl hij het puntje van zijn staart zachtjes liet trillen, zijn snuit beetje bij beetje door dat angstaanjagende gat. Hij keek even, deed twee stappen achteruit, ging langzaam weer vooruit en plotseling greep hij koning Buby bij de hand en schoot door het gat met de snelheid van een pijl. Hij schoot zo snel als een uitademing door een enorme keuken en verdween weer door een ander gat dat er tegenover lag, achter het fornuis.

Koning Buby zag in een flits de keuken en zag ook de gevreesde, slapende, enorme kat, Gaiferos, wiens borstelige snor op en neer ging op het ritme van zijn langzame ademhaling... Er was ook een heel lelijke oude vrouw die op een stoel sliep.

Het gevaar was geweken zodra het uitgangsgat was bereikt, en het enige dat hen nog restte was te klimmen naar de laatste zolder van datzelfde huis, waar Gilito woonde.

Koning Buby keek de kleine kamer rond en was bedroefd. IJzige wind kwam door alle kieren naar binnen, water druppelde van het plafond en er waren bijna geen meubels behalve een oud, klein bed van stro en lompen waarin Gilito en zijn moeder in elkaars armen sliepen.

Toen koning Buby de slechte omstandigheden zag, leefde er pijn in het hart van de kleine koning, pijn en verbazing, en hij begon te huilen.

Zoiets had hij nog nooit gezien. Hoe was het mogelijk dat hij tot dan toe niet had geweten dat er arme kinderen waren die hongerig en koud waren en die stierven van ellende en verdriet in een afschuwelijk bed?

Muis Perez was ook verdrietig, maar probeerde het verdriet van koning Buby te kalmeren door hem de glimmende kleine gouden munt te laten zien die hij onder het kussen van de jongen zou leggen in ruil voor zijn eerste tand.

Toen werd Gilito's moeder wakker en moest ze opstaan om een mager loon te verdienen, met wassen in de rivier. Ze maakte de jongen wakker en ze begonnen hun ochtendgebed en toen vond Gilito de gouden munt en slaakte een kreet van geluk.

Koning Buby en Muis Perez waren blij en ze begonnen in stilte aan de terugreis en een half uur later ging koning Buby zijn slaapkamer binnen met de Tandefee.

Daar stak de Muis het puntje van zijn staart weer in de neus van de koning en de koning niesde weer. En toen lag hij weer op zijn bed, in de armen van de koningin, die hem, zoals elke dag, wakker maakte met de liefdevolle kus van een moeder.

Hij geloofde dat alles een droom was geweest maar hij tilde prompt het kussen op, op zoek naar de brief aan de Tandefee die hij daar de avond ervoor had neergelegd, en....de brief was weg! In plaats van de brief vond hij een prachtig geschenk dat de gulle Muis Perez hem gaf, in ruil voor zijn eerste tand.

Plots zei hij, met die serieuze en dromerige uitdrukking die kinderen soms aannemen als ze nadenken of lijden: "Mam... Waarom bidden arme kinderen hetzelfde gebed als ik, de onze Vader, die in de hemel zijt?"

De koningin antwoordde: "Omdat God hun vader is, net zoals hij de jouwe is."

"Dus", antwoordde Buby nog bedachtzamer, "we zijn broers."

"Ja mijn zoon, het zijn je broers."

De koningin drukte hem met onmetelijke liefde tegen haar hart, kuste hem op zijn voorhoofd en zei tegen hem: "Omdat jij de koning bent, ben je als de oudere broer. Begrijp je het, Buby? God heeft je alles gegeven, zodat je kunt helpen zorgen voor de arme kinderen die niets hebben."

"Dat wist ik niet", zei Buby. "Maar ik zal die taak heel serieus nemen."

En dat is het verhaal van hoe koning Buby arme kinderen begon te helpen en muizen ging beschermen.